

La meva sort

És precisa i silenciosa: veure, tot d'una, que sóc on vull ser i amb qui vull estar

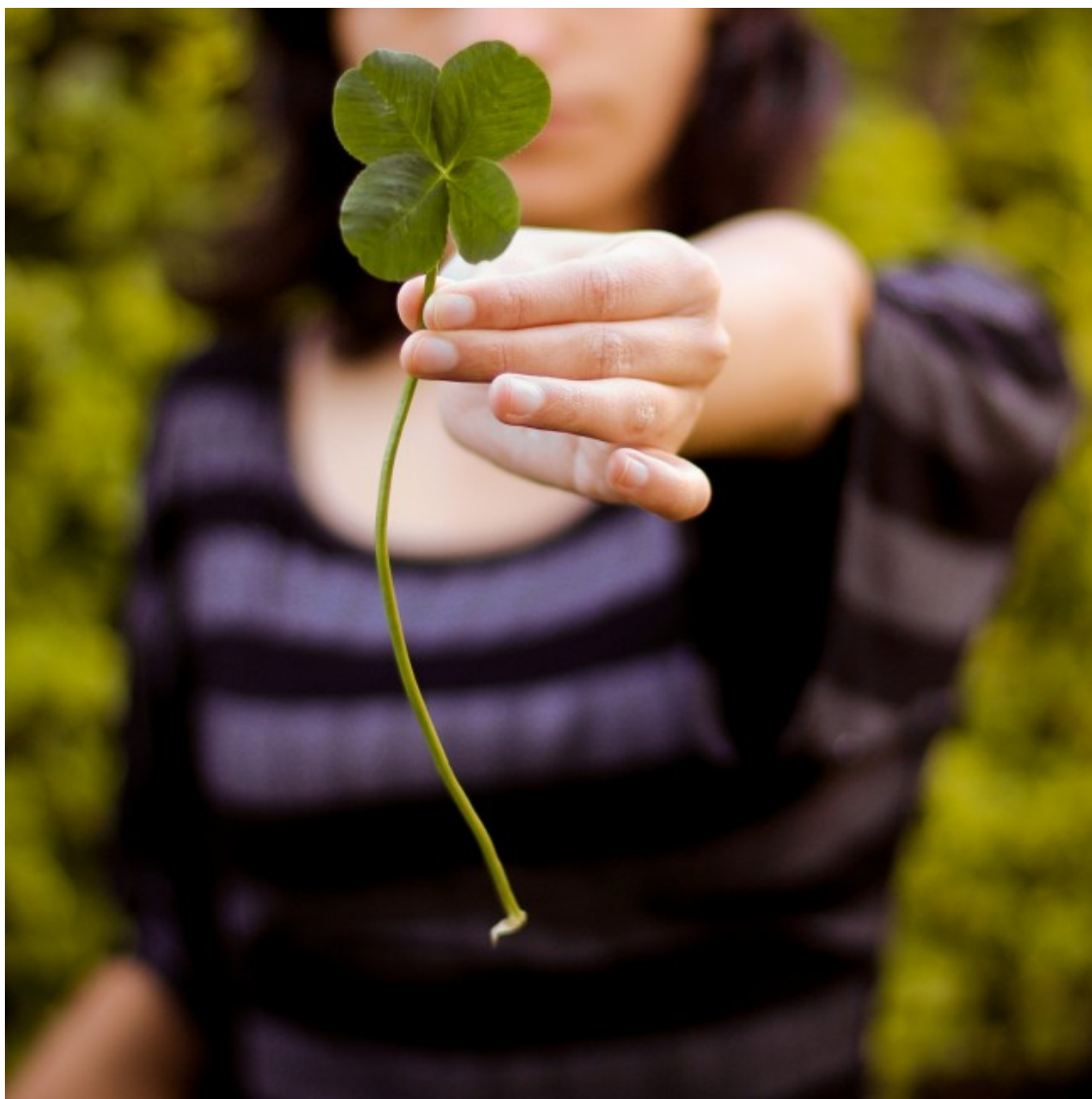

Foto: Annais Ferreira

No és la moneda. Ni l'aparador. Ni el camí recte ni la parada segura.

És precisa i silenciosa: veure, tot d'una, que sóc on vull ser i amb qui vull estar. Encara que sàpiga que, per molt bé que s'hi estigui en aquesta cadira, la vida és fràgil i penja d'un fil. Mai l'acabaré governant del tot. Perquè existeix l'imprevist, el que arriba, et despulla i et fa començar de nou.

És tot allò que els fets, més que les paraules, m'expliquen. Com ara que l'enveja corca per dins i escup enfora, com un escorpí que necessita la picada. El rancor, la mala sang i el que vols dir però

no dius són nusos que et cargolen i et fan caure en la pròpia trampa.

Ella és modesta, amb poc en té prou. I m'agrada que en un món on manen les coses grans sigui així, petita. Que es tradueixi en un sopar. En una mirada. En una trucada. En una mica de complicitat.

La meva sort és tan senzilla que a vegades em costa valorar-la, perquè no és res més que la vida que tinc, ara, mentre escric.